

det onfselig, at der afholdes Confirmation to Gange om Aaret, faa er det naturligt, at det overlades til en Afgjorelse af Præsten og Menigheden, om Optagelsen af en faadan halvaarlig Confirmation skal finde Sted, hvorved ogsaa den nærmere Bestemmelse angaaende Forberedelsen kan finde sin naturlige Afgjorelse af den, i hvis Hænder den dog er lagt. Jeg troer, at dette i en meget væsentlig Grad vil fremme Afholdelsen af en faadan dobbelt Confirmation, hvor der virkelig er Trang dertil, men jeg kan ikke nægte, at jeg anseer det for at være af stor Betydning, at der tilføies, at Sagen, hvor en Meningsulighed er tilstede, kan bringes ind for Nisiferiet, der er opfordret til ogsaa at tage de Hensyn i Betragtning, som fra Beboernes Side med Grund kunne gjøres gjældende, og jeg troer, at dette Hensyn, om ikke andet, vil lede til, at Præsten ikke lettelig modsætter sig, medmindre der er nogen virkelig skjellig Grund dertil. Dette kan jo vel i enkelte Tilfælde hænde — det er naturligvis uundgaaeligt — men, at der gjøres et meget betydeligt Fremfærdt ved Optagelse i Lovs-Form af den Bestemmelse, som er foreslaaet af Minoriteten, forekommer mig aldeles vist. Om dette Skædt er fuldkommen tilstrækkeligt, vil i alt Fald Tiden vise, men paa den anden Side nu pludselig at tage den Bestemmelse, at der uden videre Hensyn overalt skal afholdes dobbelt Confirmation, ikke alene paa Landet, men ogsaa i en stor Mængde Kjøbstæder, hvor der nu heller ikke findes dobbelt Confirmation, forekommer mig dog ingenlunde at være et tilstrækkeligt modiveret Skædt. Naar man ad en anden Vej i en meget væsentlig Henseende kan naae, hvad der eftertragtes, og i alt Fald senere, hvis det viser sig, at dette ikke er tilstrækkeligt, kan søge at fremme Hensigten endnu mere, faa forekommer det mig ikke, at man skal tage en faadan Bestemmelse, der, som sagt, ikke er en Udsvikling af Grundsætningerne i Confirmationsanordningen, men en bestemt Omstøvelse af Grundtanken deri, som netop er Confirmationsafholdelse een Gang om Aaret.

Ordføreren: Jeg skal blot fremsøre en Bemærkning til de Dyringer, der ere frem-

komne fra det høitærede Mindretal. Han sagde, at Forslaget vilde medføre, at der skulde afholdes Confirmation 2 Gange om Aaret i alle Landsfogne, enten de vare store eller smaa, men det bliver ingenlunde Tilfældet, thi, hvor Menighederne ikke forlange det, bliver der kun Confirmation een Gang om Aaret, og den Anse synes mig saaledes at maatte bortfalde. — Forøvrigt skal jeg henholde mig til, hvad jeg tidligere yttrede og til de Bemærkninger, som min ærede Sidemand nyligt udtalte.

J. N. Hansen: Foruden at jeg næsten ikke kan see, at der kan være det Mindste til Hinder for, at Lovforslaget gaaer igennem i dets oprindelige Skikkelse, hvilket den ærede Minister heller ikke meget stærkt har paastaet — i alt Fald har han ikke kunnet anføre noget Væsentligt til Støtte for denne Mening, — har jeg meget imod det ærede Mindretals Forslag, navnlig af den Grund, at det forekommer mig at være en urigtig Vej at komme ind paa, at det paa ethvert Sted skal være overladt til den vedkommende enkelte Embedsmand, om han vil unde den Kreds, som han er beskiftet til at være Embedsmand for, et Gode, som man ønsker eller ikke. Jeg troer, at det er en meget farlig Vej at komme ind paa, at overlade det til en enkelt Embedsmand, om han af stor Naade og Godhed vil lade den Befolkning, som han af Regjeringen er beskiftet til at tjene, komme Noget tilgode, som den ønsker, og som han er pligtig at udføre for den, eller ikke. Jeg troer, at Præsten selv allermindst kan være tjent med, at man lægger Afgjorelsen heraf i hans Haand, thi det kan ikke Andet end vække Uvillie mod den hele Stand, naar blot enkelte af dens Medlemmer bruge denne Ret til at nægte deres Menigheder dette Gode; det vil skade den hele Stand, faa at den bliver mindre vel anseet, end naar det een Gang for Alle siges, at der skal være Confirmation 2 Gange om Aaret. Vil man ikke gaae den Vej, faa mener jeg i alt Fald, at man maa vende Sætningen om og sige, at der skal være Confirmation 2 Gange om Aaret, naar ikke Præsten og Sogneforstanderskabet blive enige om at nøies med een Gang, thi faa var det dog ikke